

Un milió de preguntes que mereixen una resposta

A Catalunya hi ha un milió de joves amb un present segrestat i un futur desdibuixat

Acabem de conèixer com l'atur juvenil ha escalat fins el 55,12 %. En aquestes alçades a una societat li manca l'oxigen. Pot inclús tenir dificultats per veure i pensar. Veiem.

Afrontem una realitat amb **terribles conseqüències**. Econòmicament desaproveitem talent i malgastem ingents quantitats de recursos públics que hem destinats a la formació d'aquests joves. Socialment exclouem a tota una generació que, en la seva majoria, no sols pateix la crisi d'expectatives sinó que està trencant el seu present i veu desdibuixat el seu futur.

L'efecte de l'atur juvenil conviurà amb la nostra generació per tota la vida. Té un **efecte cicatriu**: la falta de capital social, d'experiència i part de la trajectòria professional provoca una menor renda i una disminució de drets socials per tota la vida. La pregunta és: Quina mesura de la cicatriu estem disposats a suportar? Quines respostes donem a una realitat que hauria de ser tractada com una **emergència nacional**?

La nostra generació no només pateix un duríssim mercat laboral. La **joventut ha estat la diana de les polítiques** del govern central i el govern català. Abusius augmentos de taxes universitàries, la retirada de la renda d'emancipació, l'exclusió del pla prepara, dubtes sobre la cobertura sanitària als majors de 26 o el possible contracte laboral per a joves són tan sols uns exemples.

La conseqüència de tot això? Una **onada emigratòria sense precedents** en l'etapa democràtica. 927.890 són les persones que s'han vist obligades a abandonar l'Estat des de gener de 2011 a la recerca d'oportunitats, treball i esperança. I no tan sols això, sinó que també s'ha disparat la matriculació d'alumnes espanyols a països del nostre entorn.

Actualment hi ha més de 32.000 joves catalans treballant a l'estranger. Una xifra que no para d'augmentar. **Catalunya, de forma sigil·losa està deixant de ser una terra d'oportunitats**. Una realitat que havia forjat el nostre caràcter i la nostra forma de veure el món, està desapareixent.

Davant d'aquesta realitat, **els governs estan mostrant una frivolitat insultant** i denigrant: a Catalunya ens conviden a servir cafès a Londres, mentre que a Madrid apellen a l'esperit aventurer dels seus joves. Aquestes han estat les seves respostes. Però el que és encara més greu, persisteixen en polítiques dogmàtiques que fan més fons un pou del que no sabem si serem capaços de sortir. Austeritat i devaluació

**Quines
respostes
donem a
una realitat
que hauria
de ser
tractada
com una
emergència
nacional?**

interna com eufemismes d'un procés d'empobriment i amputació de bona part de l'Estat.

L'actual situació és una bomba de rellotgeria, sobretot pel nostre engranatge institucional. El contracte social sobre el que hem caminat les darreres dècades s'està desfent a marxes forçades i portant-se per davant el pacte constitucional. Si a això li sumem la ceguera per reconèixer la nostra realitat plurinacional obtenim l'actual **desfeta de les costures de l'Estat**. I els actors polítics que més la pateixen són el que més han contribuït a teixir-les.

El contracte social sobre el que hem caminat les darreres dècades s'està desfent a marxes forçades i portant-se per davant el pacte constitucional

És cert que el **dèbil suport dels joves a la socialdemocràcia** és part d'un canvi generacional de gran abast. François Hollande, tot i haver situat el pacte intergeneracional en el centre de la seva campanya, va obtenir només un 26,7% dels vots en aquesta franja a la primera volta i un 51% en la segona.

Però si posem la lupa sobre Catalunya, els **problemes del PSC en aquest sector d'edat són greus des de l'última dècada** y aquesta és una de les explicacions de la seva situació actual. La incapacitat de regenerar el seu electorat està posant en escac la supervivència del projecte a llarg termini.

El PSC té per endavant una gran tasca en aquesta matèria a la que **hauria de destinar gran part de la seva energia**. I amb l'actual estat de coses, **ha deixat de ser una opció estratègica per a convertir-se en un imperatiu ètic i una necessitat vital**.